Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 31. Warszawa, dnia 20 listopada 1937 r. Rok XX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

234.

OKÓLNIK Nr. 60

z dnia 19 listopada 1937 r.

w sprawie wyjazdów zagranicznych.

(Nr AP. 128-27).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, że instytucjami bankowymi, upoważnionymi do wystawiania dla uzyskania paszportu zaświadczeń o kupnie czeków turystycznych (italskich i rumuńskich), oprócz wymienionych w załączniku Nr 2 do okólnika z 29.V.1937 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 102 z r. 1937) są jeszcze następujące:

Państwowy Bank Rolny,
Bank Zachodni,
Bank Dyskontowy Warszawski,
Bank Towarzystw Spółdzielczych (ten ostatni tylko do sprzedaży czeków italskich).

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

235.

PISMO OKÓLNE

z dnia 12 listopada 1937 r.

o doręczaniu wazwań i pism urzędowych w postępowaniu administracyjnym stronom zamieszkałym na terenie m. st. Warszawy.

(Nr GB. 18-16).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 21 z 1937 r. w sprawie gospodarki pieniężnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 8, poz. 63) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla okólnik Nr 115 z 1932 r. w sprawie powołanej w nagłówku (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 15, poz. 180 z 1932 r.).

Doręczanie pism urzędowych oraz wezwań w postępowaniu administracyjnym względnie karno-administracyjnym, osobom zamieszkałym na terenie m. st. Warszawy winno się odbywać za pośrednictwem poczty.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

236.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 listopada 1937 r.

o zawiadamianiu P. K. U. o wypadkach wyjazdów za granicę i na pobyt czasowy bez wymeldowania się.

(Nr Wojsk. H. 1/6/1)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie zarządzenia, aby zarządy gmin (urzędy meldunkowe) zawiadamiały właściwe P. K. U. poza przypadkami wymienionymi w § 1 31 Instrukcji z dnia 10 września 1936 r. Nr Wojsk. H. 1/2/1 dla Urzędów Meldunkowych również w przypadkach wyjazdu za granicę (legalnie lub nielegalnie) oraz wyjazdu na czasowy pobyt, trwający ponad 2 miesiące bez dopełnienia wymeldowania się tak w pierwszym, jak i drugim przypadku — niezwłocznie po otrzymaniu o tym wiadomości.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

237.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 listopada 1937 r.

o udziale miast i gmin wiejskich w kosztach utrzymania okręgowych targowiskowych komisyj nadzorczych.

(Nr SF. 11-3-4).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast (z wyj. m. st. Warszawy).

Preliminowane na r. 1937/38 w budżetach targowisk kredyty na udział w kosztach utrzymania okręgowych targowiskowych komisyj nadzorczych w wysokości 3% wpływów z opłat targowych — mimo przedsięwzięcia jak najdalej idących oszczędności — okazały się niewystarczające na pokrycie wydatków wymienionych komisyj.

W związku z powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zaleca podwyższenie omawianego udziału w bieżącym okresie budżetowym do 4% sumy wpływów z opłat targowych; zwiększenie wydatku z tego tytułu może być pokryte bądź w drodze uzyskania oszczędności w budżetach targowisk (virement), bądź przez wykorzystanie zwiększonych—dzięki wzrostowi obrotów — wpływów z opłat targowych. Zwiększenie udziału w kosztach utrzymania komisyj targowiskowych do wysokości 4% sumy opłat targowych, wobec nieznacznej wysokości tego wydatku, nie powinno związkom samorządowym nastręczyć trudności.

Ministerstwo prosi Panów Wojewodów, aby Przewodniczący Wydziałów Powiatowych podali powyższe do wiadomości i stosowania zarządom miejskim i gminnym.

Zarazem Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów o ścisłe zastosowanie wskazówek instrukcji Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 17 lipca 1937 r. Nr HW/VI-3/13.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

238.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 listopada 1937 r.

o ulgowej sprzedaży drewna z Lasów Państwowych związkom samorządowym.

(Nr SG. 94-99/1)

Do

P. P. Wojewodów i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Jak wynika ze spostrzeżeń Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych, poczynionych w związku z prowadzoną przez Lasy Państwowe ulgową sprzedażą materiałów drzewnych na budowę szkół powszechnych oraz na budowę i naprawę obiektów drogowych, budowli samorządowych i użyteczności publicznej, związki samorządowe zgłaszają zapotrzebowania na drewno w różnych porach roku, a więc również i w porze letniej, a następnie często nie wykupują zapotrzebowanych i zarezerwowanych dla nich materiałów drzewnych. Tak np. w r. 1936/37 związki samorządowe zgłosiły zapotrzebowanie na drewno do budowy szkół powszechnych na około 158.000 m³, a faktycznie nabyły tylko około 99.000 m³ drewna.

Wobec tego, iż właściwym sezonem sprzedażnym drewna są miesiące zimowe, a następnie z uwagi na to, że okres zimowy jest najodpowiedniejszym dla wywozu drewna z lasu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie polecenia nadzorowanym związkom samorządowym, by zapotrzebowania na materiały drzewne do budowy szkół powszechnych oraz na budowę i naprawę obiektów drogowych, budowli samorządowych i użyteczności publicznej były zgłaszane przez nie do nadleśnictw względnie tartaków — w miesiącach listopadzie i grudniu, a zakup tych materiałów był dokonany do 1 marca nast. roku, gdyż tylko do tego czasu na skutek zgłoszonych uprzednio zapotrzebowań będzie drewno rezerwowane przez Administrację Lasów Państwowych.

Zaopatrywanie się przez związki samorządowe w drewno w terminie po 1 marca, będzie możliwe tylko w miarę posiadanych przez Lasy Państwowe zapasów drewna do sprzedaży.

(—) Zbikowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 17 listopada Nr 78 Rok 1937

Poz. 569. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 listopada 1937 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie układu z dnia 30 czerwca 1937 r. między Rzecząpospolitą Polską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie płatności związanych z wierzytelnościami finansowymi.

Poz. 570. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 listopada 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie porozumienia z dnia 30 września 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego zmiany umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii z dnia 27 lutego 1935 r.

Poz. 571. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 1937 r. o zniesieniu stanowisk sędziów śledczych w Janowie Lubelskim i Włodawie w okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie.

Poz. 572. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 14 października 1937 r. o stowarzyszeniach akademickich.

Na podstawie art. 52 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 247) zarządzam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Na terenie szkoły akademickiej mogą działać jedynie takie stowarzyszenia akademickie, które uzyskały zatwierdzenie statutu przepisane niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. (1) Mogą być zakładane następujące typy stowarzyszeń akademickich: naukowe, samopomocowe, religijne, oświatowe, ideowo-

wychowawcze, kulturalno - towarzyskie, współpracy intelektualnej z innymi narodami, artystyczne, dobroczynne i sportowe.

(2) Stowarzyszenia akademickie nie mogą prowadzić działalności politycznej.

§ 3. (1) Do stowarzyszenia akademickiego należeć mogą tylko studenci, w zasadzie tylko z jednej szkoły. Jednakże w przypadkach zasługujących na uwzględnienie, jak małej liczebności danej grupy studentów, specjalnego charakteru danego stowarzyszenia (np. sportowego) może być zatwierdzony statut stowarzyszenia, utworzonego przy jednej ze szkół, przewidujący należenie doń, w charakterze członków, studentów różnych szkół akademickich tej samej miejscowości. W przypadkach takich zatwierdzenie statutu nastąpić może jedynie za zgodą senatów wszystkich tych szkół, których studenci według statutu mogą być członkami danego stowarzyszenia.

(2) Statut może zawierać przepisy uzależniające przyjęcie do stowarzyszenia od przynależności do określonego wydziału, odbywania określonych studiów, pochodzenia z pewnej części kraju, wyznania lub narodowości.

(3) Stowarzyszeniom akademickim nie wolno być członkiem innego stowarzyszenia lub związku bez zgody Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Przed powzięciem decyzji Minister wysłuchuje opinii senatu.

(4) Siedziba stowarzyszenia akademickiego nie może być różna od siedziby szkoły.

§ 4. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może na wniosek senatu zezwolić na założenie stowarzyszenia na zasadach odmiennych niż ustalone w niniejszym rozporządzeniu, zatwierdzając zarazem statut i ustalając sposób sprawowania nadzoru i opieki nad stowarzyszeniem.

§ 5. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może nadać poszczególnym stowarzyszeniom osobowość prawną po wysłuchaniu opinii właściwego senatu lub senatów (§ 3).

II. Tryb zakładania stowarzyszeń i powoływanie ich władz.

§ 6. (1) Stowarzyszenie akademickie samopomocowe może założyć grupa studentów, licząca co najmniej 50 osób, inne stowarzyszenia akademickie — co najmniej 20 osób.

(2) Założyciele wnoszą pisemne podanie do senatu akademickiego o zatwierdzenie statutu; podanie to podpisują wszyscy założyciele pełnym imieniem i nazwiskiem z wykazaniem przy każdym nazwisku nazwy wydziału, numeru indeksu oraz roku studiów i adresu.

(3) W podaniu należy wskazać nazwiska tych osób spośród założycieli, które są upoważnione do porozumiewania się z władzami akademickimi w sprawie zatwierdzenia statutu.

(4) Do podania dołącza się cztery egzemplarze projektu statutu; w przypadku gdy statut przewiduje udział w stowarzyszeniu studentów kilku szkół, do podania dołącza się ponadto po jednym egzemplarzu projektu statutu dla każdej szkoły.

§ 7. (1) W statucie każdego stowarzyszenia powinny być wyszczególnione: a) nazwa stowarzyszenia, odróżniająca je wyraźnie od innych stowarzyszeń akademickich, zarejestrowanych w obrębie danej szkoły, b) siedziba stowarzyszenia (miejscowość), c) typ, cel oraz środki działania stowarzyszenia, d) sposób wstępowania i ustępowania członków, ich prawa i obowiązki, e) fundusze stowarzyszenia i sposób ustanawiania składek członkowskich, f) władze stowarzyszenia, zakres ich kompetencyj i sposób ich powoływania (uzupełniania), g) sposób reprezentowania stowarzyszenia na zewnątrz oraz warunki ważności jego uchwał, pism i obwieszczeń, h) sposób zmiany statutu, i) warunki i sposób rozwiązywania stowarzyszenia, j) przeznaczenie majątku pozostałego w razie rozwiązania stowarzyszenia.

(2) Poza tym, w zależności od rodzaju stowarzyszenia i jego celów, powinny być w statucie umieszczone postanowienia uzupełniające, które są potrzebne dla unormowania jego działalności.

(3) W razie dostrzeżenia w projekcie statutu braków rektor lub senat akademicki zwraca statut założycielom celem wprowadzenia odpowiednich zmian.

(4) Statut może przewidywać rozwinięcie jego postanowień w szczegółowych regulaminach, jak np. regulamin zarządu, sądu koleżeńskiego, biblioteki, kuchni. Regulaminy zatwierdza rektor po zaopiniowaniu ich przez kuratora; w przypadkach, gdy zatwierdzenie statutu nastąpiło za zgodą dwóch lub więcej senatów, rektor zatwierdza regulamin za zgodą rektorów interesowanych szkół.

§ 8. (1) Senat akademicki odmówi zatwierdzenia statutu stowarzyszenia, jeżeli statut nie odpowiada wymaganiom niniejszego rozporządzenia lub jeżeli uzna, że istnienie stowarzyszenia ze względu na cel, ustrój lub zakres działania nie da się pogodzić z ogólnymi przepisami prawnymi bądź mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla spokoju, porządku publicznego i dyscypliny szkolnej, wreszcie gdy zawiązanie nowego stowarzyszenia nie przyniosłoby korzyści ani dla młodzieży, ani dla szkoły.

(2) O zatwierdzeniu statutu lub odmowie zatwierdzenia statutu rektor zawiadamia pełnomocników założycieli (§ 6 ust. 3) na piśmie. W razie zatwierdzenia rektor zwraca jeden egzemplarz statutu zaopatrzony klauzulą zatwierdzającą i podaje równocześnie nazwisko kuratora stowarzyszenia.

(3) Od decyzji senatu założyciele mogą odwołać się za pośrednictwem rektora do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

§ 9. (1) W ciągu czterech tygodni od dnia zawiadomienia założycieli o zatwierdzeniu statutu zarząd obowiązany jest zawiadomić rektora o składzie władz stowarzyszenia oraz podać adres lokalu stowarzyszenia.

(2) Wszelkie zmiany statutu wymagają zatwierdzenia senatu akademickiego. Senat może również z własnej inicjatywy wprowadzić do statutu zmiany w przypadku, gdy uzna to za konieczne. O zamierzonej zmianie senat zawiadamia stowarzyszenie, wyznaczając mu termin czternastodniowy do wypowiedzenia się. Od decyzji senatu, wprowadzającej zmianę w statucie, stowarzyszenie może odwołać się za pośrednictwem rektora do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w ciągu 14 dni od dnia jej doręczenia.

(3) O powstaniu stowarzyszenia i wszelkich zmianach w jego statucie rektor zawiadamia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, dołączając jeden egzemplarz zatwierdzonego statutu lub tekst wprowadzonych zmian.

§ 10. (1) Postanowienia statutu o sposobie wyboru władz stowarzyszenia winny przewidywać następujące zasady:

a) prawo głosowania ma członek stowarzyszenia, który posiada ważną na dany rok akademicki legitymację akademicką i uiścił składki za okres czasu przewidziany w statucie, głosowanie odbywa się osobiście;

b) władze akademickie mają zapewnioną możność należytej kontroli aktów wyborczych.

(2) W organach zarządzających i kontrolujących stowarzyszeń samopomocowych pożądany jest udział członków, reprezentujących mniejszość.

§ 11. W stowarzyszeniach liczniejszych statut może za zgodą senatu przewidywać pośrednie wybory do władz stowarzyszenia przeprowadzane w ten sposób, że członkowie należący do poszczególnych wydziałów, a nawet członkowie z poszczególnych lat studiów będą wybierali swoich delegatów, którzy wyłonią spośród siebie władze stowarzyszenia.

§ 12. (1) Wybory do władz stowarzyszenia odbywają się w pierwszym kwartale roku kalendarzowego. Rektor ustala termin, do którego wybory mają być przeprowadzone. W przypadkach zasługujących na uwzględnienie rektor może wyznaczyć inny czasokres dla przeprowadzenia wyborów.

(2) Jeżeli z jakichkolwiek powodów wybory do władz stowarzyszenia odbyły się w drugiej połowie okresu sprawozdawczego, rektor może przedłużyć kadencję władz na następny okres sprawozdawczy.

III. Rejestr stowarzyszeń.

§ 13. (1) Rektor prowadzi rejestr stowarzyszeń działających na terenie danej szkoły.

(2) W rejestrze powinny być notowane następujące dane: a) nazwa stowarzyszenia i jego typ, b) data zatwierdzenia statutu i jego zmiany, c) adres lokalu stowarzyszenia, d) liczba członków według stanu na 1 stycznia każdego roku, e) data złożenia sprawozdania, f) uzyskane subwencje, g) nazwisko kuratora stowarzyszenia, h) skład osobowy władz stowarzyszenia.

(3) Stowarzyszenie obowiązane jest składać rektorowi spisy swych członków według stanu na 1 stycznia każdego roku.

§ 14. Zarząd stowarzyszenia obowiązany jest zawiadomić rektora o składzie osobowym władz stowarzyszenia w ciągu tygodnia po ich ukonstytuowaniu się i niezwłocznie donosić o każdej zmianie, zaszłej w ciągu kadencji tych władz. Zarząd stowarzyszenia obowiązany jest również zawiadomić rektora o zmianie adresu swego lokalu i o rozwiązaniu się stowarzyszenia.

IV. Nadzór i opieka.

§ 15. (1) Obowiązek bezpośredniego nadzoru i opieki nad stowarzyszeniami akademickimi spoczywa na władzach akademickich.

(2) Każde stowarzyszenie znajduje się pod nadzorem i opieką kuratora wyznaczonego z grona nauczycielskiego przez senat na wniosek rektora. Senat może również na wniosek rektora wyznaczyć zastępcę kuratora, może też dodać do pomocy kuratorowi wicekuratora do pełnienia stale części jego obowiązków, ustalając zarazem ich kompetencje i wzajemny ich stosunek.

(3) W zakresie pełnienia swych funkcyj kurator podlega rektorowi.

(4) Senat decyduje poza przypadkami wymienionymi w niniejszym rozporządzeniu również we wszystkich sprawach dotyczących stowarzyszenia, wniesionych przez rektora pod obrady senatu.

§ 16. (1) Zarząd stowarzyszenia obowiązany jest zawiadomić kuratora o każdym zebraniu władz stowarzyszenia co najmniej na 48 godzin, a w nagłych przypadkach na 24 godziny przed terminem zebrania, podając równocześnie porządek dzienny posiedzenia.

(2) Zarząd stowarzyszenia obowiązany jest okazywać kuratorowi protokół każdego posiedzenia; kurator wizuje oryginał protokołu i może żądać dostarczenia sobie jego odpisu lub odpisu poszczególnych uchwał.

§ 17. (1) Walne zebrania odbywają się w obecności kuratora w terminie ustalonym za jego zgodą. Jeżeli kurator nie może być obecny, rektor deleguje zastępcę kuratora lub innego członka grona nauczycielskiego, któremu wówczas przysługują wszystkie uprawnienia kuratora.

(2) Porządek dzienny walnego zebrania winien być zgłoszony do zatwierdzenia kuratorowi przed ogłoszeniem terminu walnego zgromadzenia i przed wysłaniem zawiadomień. Zmiany w porządku dziennym mogą być dokonane jedynie za zgodą kuratora.

(3) Rektor może odroczyć walne zebranie na inny termin.

(4) W walnych zebraniach stowarzyszeń akademickich mogą uczestniczyć tylko członkowie stowarzyszenia tudzież zaproszeni członkowie grona nauczycielskiego, ponadto zawsze rektor lub delegowani przez niego profesorowie.

(5) Nieważne są uchwały zapadłe na walnym zebraniu, o którym kurator nie był powiadomiony, oraz uchwały zapadłe w sprawie, nie objętej przedstawionym kuratorowi porządkiem dziennym, jeżeli kurator przy uchwalaniu nie był obecny.

§ 18. (1) Kurator ma prawo: a) uczestniczyć w każdym zebraniu, odbywającym się w obrębie stowarzyszenia i zabierać głos w każdej chwili poza koleją mówców, b) uchylić wniosek, który jego zdaniem jest sprzeczny ze statutem, przepisami obowiązującymi lub nie dotyczy sprawy objętej porządkiem dziennym, c) zawieszać uchwały, sprzeczne ze statutem stowarzyszenia, przepisami obowiązującymi lub interesami stowarzyszenia), d) żądać od przewodniczącego zebrania stosowania środków, potrzebnych dla utrzymania spokoju i porządku, e) rozwiązać zebranie, jeżeli przy zwołaniu jego nie zastosowano się do obowiązujących przepisów albo jeżeli tok obrad przybiera charakter sprzeciwiający się karności akademickiej lub porządkowi publicznemu.

(2) Zawieszenie uchwały podczas zebrania powinno być stwierdzone w protokole własnoręcznym podpisem kuratora; zawieszenie wykonania uchwały, powziętej podczas zebrania, w którym kurator nie brał udziału, oraz cofnięcie takiego zawieszenia podaje kurator do wiadomości zarządu na piśmie.

§ 19. (1) Wszelkie wystąpienia stowarzyszenia na terenie szkoły wymagają zgody kuratora, a wystąpienia na zewnątrz szkoły — ponadto zgody rektora.

(2) Wszelkie pisma, za pomocą których stowarzyszenie zwraca się do władz akademickich, wymagają wizy kuratora. Władze akademickie kierują wszelkie pisma do stowarzyszeń przez kuratora lub doręczają mu ich odpisy.

(3) Wszelkie pisma do innych władz państwowych lub samorządowych, do instytucyj publicznych i prasy oraz wszelkie odezwy i publikacje stowarzyszenia wymagają ponadto zgody rektora wyrażonej na piśmie przed ich opublikowaniem, a mające być ogłoszone drukiem — przed oddaniem ich do druku.

(4) Od decyzji rektora w sprawach wymienionych w ust. 1 i 3 nie ma odwołania.

§ 20. (1) Od decyzji kuratora służy zarządowi stowarzyszenia odwołanie w terminie czternastodniowym przez rektora do senatu w razie: a) odmownej decyzji kuratora, jeżeli w statucie stowarzyszenia lub w niniejszym rozporządzeniu wymagane jest porozumienie się z kuratorem lub jego zgoda, b) usunięcia wniosku przez kuratora spod głosowania lub obrad (§ 18 ust. 1 lit. b), c) zawieszenia uchwały (§ 18 ust. 1 lit. c).

(2) Odwołanie rozpatruje i rozstrzyga ostatecznie senat. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

§ 21. Stowarzyszenia akademickie obowiązane są do udzielania w każdej chwili władzom nadzorczym wszelkich wyjaśnień i danych, tyczących się ich działalności.

§ 22. (1) Okresem sprawozdawczym stowarzyszeń akademickich jest rok kalendarzowy.

(2) Stwarzyszenia przed dniem 1 lutego każdego roku winny złożyć w 2 egzemplarzach sprawozdanie ze swej działalności ogólnej i finansowej za okres ubiegłego roku kalendarzowego wraz z preliminarzem na rok następny.

(3) Kurator czuwa nad celowością i legalnością wszelkich poczynań i zarządzeń stowarzyszenia i w tym zakresie dokonywa kontroli ogólnej. Szczegółowej kontroli finansowej dokonywa rektor przy pomocy podległych sobie organów.

(4) W terminie do dnia 1 kwietnia rektor przesyła Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego 1 egzemplarz sprawozdania z działalności stowarzyszenia akademickiego, dołączając swe uwagi.

V. Odpowiedzialność dyscyplinarna władz stowarzyszenia, jego członków oraz zawieszenie i rozwiązywanie stowarzyszeń.

§ 23. (1) Naruszenie przez władze stowarzyszenia lub członków stowarzyszenia obowiązujących ustaw, rozporządzeń i statutu, niestosowanie się do zarządzeń władz nadzorczych, rozwijanie działalności sprzecznej z prawem oraz przepisami o porządku i karności akademickiej może pociągnąć za sobą następujące rygory:

a) złożenie z urzędu władz stowarzyszenia lub poszczególnych ich członków,

b) pozbawienie prawa do korzystania z pewnych świadczeń na określony okres czasu lub na stałe,

c) zawieszenie działalności stowarzyszenia na okres od jednego do sześciu miesięcy,

d) rozwiązanie stowarzyszenia.

(2) O złożeniu z urzędu władz stowarzyszenia lub poszczególnych ich członków decyduje rektor. Od decyzji rektora nie ma odwołania. O zastosowaniu rygorów wymienionych pod literą b, c i d decyduje senat. Od decyzji senatu rozwiązującej stowarzyszenie służy w ciągu dni 14 odwołanie do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(3) Zawieszenie działalności i rozwiązanie stowarzyszenia może również nastąpić w drodze zarządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(4) W przypadkach nagłych kurator stowarzyszenia może zawiesić tymczasowo działalność stowarzyszenia, zawiadamiając o tym bezzwłocznie rektora. Zawieszenie dokonane przez kuratora traci moc jeżeli senat akademicki w ciągu

dwóch tygodni zawieszenia nie zatwierdzi lub wcześniej je uchyli.

§ 24. Zastosowanie rygorów wymienionych w § 23 nie wyklucza pociągnięcia członków stowarzyszenia do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 25. (1) Członkowie władz stowarzyszenia zwołujący walne zebranie oraz prezydium tego zebrania, odpowiadają dyscyplinarnie za zwołanie i odbycie zebrania wbrew przepisom §§ 17 i 18 niniejszego rozporządzenia. Nadto przewodniczący i członkowie prezydium walnego zebrania odpowiadają dyscyplinarnie za niewykonanie zarządzeń władz nadzorczych oraz za wszelkie uchybienia w zakresie prowadzenia obrad.

(2) Dyscyplinarnie odpowiadają również uczestnicy zebrania, stawiający opór zarządzeniom kuratora lub innego przedstawiciela władzy akademickiej oraz przewodniczącego zebrania.

§ 26. (1) W razie złożenia z urzędu zarządu stowarzyszenia rektor wyznacza zarząd tymczasowy z grona członków stowarzyszenia. Zarząd tymczasowy spełnia wszystkie czynności zarządu do czasu wyboru nowych władz w terminie, przez rektora wskazanym.

(2) Osoby złożone z urzędu nie mogą być ponownie wybrane w tej samej kadencji do władz stowarzyszenia.

(3) Jeżeli złożony został z urzędu prezes stowarzyszenia, kierownictwo przechodzi na jego zastępcę, który obowiązany jest przeprowadzić wybór nowego prezesa w sposób przewidziany przez statut.

§ 27. (1) Zawieszenie działalności i rozwiązanie stowarzyszenia pociąga za sobą natychmiastowe zaprzestanie wszelkich czynności, zamknięcie lokalu i urządzeń stowarzyszenia.

(2) W przypadku zawieszenia działalności stowarzyszenia rektor może na umotywowany wniosek zarządu zezwolić na spełnianie przez zarząd pod ścisłą kontrolą kuratora i rektora takich czynności, których nagłe zaprzestanie mogłoby się odbić ujemnie na życiu naukowym lub samopomocowym młodzieży lub też narazić stowarzyszenie na szkodę majątkową.

(3) Do zarządzania majątkiem stowarzyszenia i prowadzenia nie cierpiących zwłoki agend senat na wniosek rektora może wyznaczyć swoich delegatów.

§ 28. (1) Stowarzyszenie, które nie wykazuje w ciągu co najmniej roku sprawozdawczego żadnej działalności (nie odbywa zebrań, nie składa sprawozdań, nie wybiera swoich władz, przewidzianych przez statut), może być przez senat akademicki na wniosek kuratora rozwiązane.

(2) Po wydaniu decyzji o rozwiązaniu stowarzyszenia z przyczyn, wymienionych w § 23 i w ust. 1 niniejszego paragrafu, rektor zarządza likwidację stowarzyszenia pod nadzorem kuratora.

(3) Majątek rozwiązanego stowarzyszenia będzie użyty na cele, przewidziane w jego statucie, a w braku odpowiednich postanowień, przeznaczenie majątku określi senat akademicki, uwzględniając cele stowarzyszenia.

§ 29. W każdym przypadku zawieszenia działalności lub rozwiązania stowarzyszenia akademickiego rektor zawiadamia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

VI. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 30. (1) Zarządy istniejących już stowarzyszeń akademickich powinny do dnia 31 stycznia 1938 r. przedstawić senatom akademickim do zatwierdzenia statut, dostosowany do niniejszego rozporządzenia.

(2) Stowarzyszenia, które nie zastosują się do przepisów poprzedniego ustępu, ulegają rozwiązaniu przez senat.

§ 31. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą: a) rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 kwietnia 1933 r. o stowarzyszeniach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 259), b) rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 kwietnia 1933 r. o stowarzyszeniach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46).

Poz. 573. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1937 r. o rozmieszczeniu, liczebności i zaopatrzeniu miejscowych straży (pogotowi) pożarnych i uznaniu straży pożarnych za miejscowe.

Na podstawie art. 10 pkt 1), 2) i 4) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządzam co następuje:

I. O rozmieszczeniu i liczebności miejscowych straży i okręgowych pogotowi pożarnych

§ 1. Rozmieszczenie straży pożarnych powinno być takie, aby obszar działania straży obejmował w zasadzie jedno osiedle.

Starosta może zezwolić na utworzenie dla kilku osiedli położonych na obszarze jednej gminy wspólnej straży pożarnej, jeżeli straż taka będzie w stanie zapewnić na obszarze swego działania należytą ochronę przed pożarami i innymi klęskami.

§ 2. W gminach miejskich, których obszar wynosi ponad 50 km^2, straż powinna być podzielona na oddziały, rozmieszczone w różnych dzielnicach miasta. W innych gminach straż może być podzielona na oddziały, o ile warunki miejscowe tego wymagają.

Oddział stanowi samoistną jednostkę straży pożarnej i może składać się najwyżej z 3 plutonów.

§ 3. Siedzibą okręgowego pogotowia pożarnego powinno być osiedle położone możliwie w środku obszaru działania pogotowia, posiadające najlepsze warunki szybkiego udzielenia pomocy, w szczególności o ile chodzi o łatwość wezwania pogotowia oraz przejazdu do innych miejscowości.

§ 4. Obszar działania okręgowego pogotowia pożarnego powinien być dostosowany do jego możności udzielania szybkiej pomocy wszystkim osiedlom objętym działalnością pogotowia, nie może jednak obejmować mniej niż dwie gminy, ani też więcej niż obszar jednego powiatu.

§ 5. Podstawą przy ustalaniu liczebności straży i pogotowi pożarnych jest pluton, składający się z trzech sekcji i stanowiący zespół 25 ludzi w zmianie służbowej wyposażony w odpowiednie środki przewozowe oraz w sprzęt wystarczający do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej.

§ 6. Ilość plutonów straży lub pogotowia uzależnia się od stopnia niebezpieczeństwa pożarów lub innych klęsk na obszarze działania straży lub pogotowia, który określa się według:

1. obszaru działania straży lub pogotowia i liczby mieszkańców zamieszkałych na tym obszarze.

2. sposobu zabudowania, liczby i rodzaju budynków,

3. stanu zaopatrzenia w wodę,

4. charakteru przemysłowego (ilości i rodzaju zakładów przemysłowych),

5. charakteru specjalnego (uzdrowiska, położenie nadgraniczne, obiekty użyteczności publicznej, obiekty wojskowe itp.).

§ 7. Ilość plutonów straży lub pogotowi ustalona w zależności od stopnia niebezpieczeństwa pożarów lub innych klęsk, może być zmniejszona w zależności od:

1. odległości sąsiednich straży i pogotowi pożarnych,

2. sprawności, stanu liczebnego oraz stopnia wyszkolenia i wyposażenia w sprzęt straży pożarnych prywatnych znajdujących się na obszarze działania straży lub pogotowia,

3. warunków ułatwiających udzielenie szybkiej pomocy przez straże lub pogotowia sąsiednie (warunki drogowe, zmotoryzowane środki przewozowe, sygnalizacja alarmowa),

4. ilości i rodzajów ochronnych urządzeń przeciwpożarowych znajdujących się na obszarze działania straży lub pogotowia.

W wyjątkowych wypadkach, gdy środki finansowe gminy nie pozwalają na utrzymanie straży lub pogotowia w składzie przewidzianym w § 5, wojewoda, o ile warunki wymienione w ust. 1 na to pozwalają, może zezwolić, aby straż lub pogotowie liczyło mniej niż jeden pluton, nie mniej jednak niż jedna sekcja w składzie co najmniej 8 ludzi i wyposażona w sprzęt wystarczający do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej.

§ 8. Przełożony gminy po wysłuchaniu kolegium zarządu gminy obowiązany jest opracować plan rozmieszczenia i liczebności miejscowych straży pożarnych oraz ustalić liczbę plutonów dla każdej straży.

Plany rozmieszczenia i liczebności straży oraz liczbę plutonów dla każdej straży zatwierdza starosta, a w Warszawie Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

II. O zaopatrzeniu straży i pogotowi w sprzęt.

§ 9. W gminach miejskich liczących ponad 40.000 mieszkańców wszystkie plutony (sekcje) straży pożarnej powinny być zmotoryzowane.

W gminach miejskich liczących od 10.000 do 40.000 mieszkańców straże pożarne powinny posiadać co najmniej jeden pluton zmotoryzowany.

W gminach liczących mniej niż 10.000 mieszkańców straże pożarne mogą nie posiadać plutonów zmotoryzowanych.

Okręgowe pogotowia pożarne powinny być zmotoryzowane.

§ 10. Pluton zmotoryzowany straży lub pogotowia powinien być zaopatrzony w trzy samochody, z których każdy powinien być wyposażony w sprzęt potrzebny do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej.

Pluton niezmotoryzowany straży pożarnej powinien być zaopatrzony w dwa wozy konne, wyposażone w sprzęt potrzebny do przeprowadzenia samodzielnej akcji ratowniczej oraz w trzy beczkowozy konne do przewozu wody.

§ 11. Za podstawę zaopatrzenia straży w sprzęt techniczny, który składa się ze sprzętu: burzącego, gaśniczego, łącznościowego, ochronnego, oświetleniowego, przeciwgazowego, ratowniczego, sanitarnego, wodnego i specjalnego, służą wzorowe zestawy sprzętu ustalone przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Przełożony gminy ustala szczegółowy wykaz rodzaju i ilości sprzętu potrzebnego do każdej straży lub pogotowia w zależności od stopnia niebezpieczeństwa pożarów lub innych klęsk na obszarze działania straży lub pogotowia (§ 3).

§ 12. Sprzęt powinien być przechowywany w zamkniętych pomieszczeniach (remizach strażackich) i utrzymywany w takim stanie, aby był zdolny do natychmiastowego użycia przy akcji ratunkowej.

Klucze od pomieszczeń ze sprzętem powinny być przechowywane przez naczelników straży lub pogotowi albo przez ich zastępców w sposób zapewniający natychmiastową możność ich użycia.

Kontrolę nad należytym utrzymaniem, przechowywaniem i gotowością sprzętu sprawują przełożeni gminy przy pomocy naczelników straży i pogotowi.

III. O warunkach jakim powinny odpowiadać straże pożarne ochotnicze lub prywatne aby mógł im być nadany charakter straży miejscowych.

§ 13. Charakter straży miejscowej może być nadany tylko takiej straży pożarnej, która odpowiada następującym warunkom:

a) ilość plutonów (sekcji) straży odpowiada wymaganiom planu, o którym mowa w § 6,

b) co najmniej 3/4 spośród czynnych członków straży posiada wyszkolenie fachowe według programów, ustalonych właściwymi przepisami,

c) poszczególne plutony posiadają całkowite wyposażenie w sprzęt pożarniczy,

d) straż jest wyposażona w potrzebną ilość urządzeń sygnalizacyjnych i alarmowych, zapewniających szybkie wezwanie członków straży do akcji ratunkowej,

e) straż istnieje co najmniej od roku i wyniki jej dotychczasowej pracy są zadawalające.

§ 14. Nadanie charakteru miejscowej straży pożarnej tej straży, która nie odpowiada warunkom w § 13 lit. b, c lub d, może nastąpić tylko z zastrzeżeniem, że brakujące warunki zostaną dopełnione w określonym terminie.

§ 15. W razie gdyby straż przestała odpowiadać warunkom uzasadniającym nadanie jej charakteru miejscowego, starosta po przeprowadzeniu szczegółowej inspekcji straży i po wysłuchaniu opinii zainteresowanej gminy i wydziału powiatowego, pozbawi straż pożarną charakteru miejscowej straży pożarnej.

IV. Przepisy przejściowe.

§ 16. Wojewoda określi, które osiedla mają charakter przemysłowy lub specjalny (§ 6 pkt 4, 5), oraz kolejność, w jakiej powinna następować organizacja straży na terenie poszczególnych gmin województwa w zależności od stanu finansowego gminy.

Przy ustalaniu kolejności należy uwzględnić charakter przemysłowy i specjalny osiedli na terenie gmin.

§ 17. Okres, w którym powinno nastąpić zaopatrzenie straży lub pogotowi w sprzęt, nie może przekraczać lat trzech.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, wojewoda może przedłużyć okres zaopatrzenia straży lub pogotowia do lat pięciu.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 574. Oświadczenie rządowe z dnia 29 października 1937 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego między Polską i Estonią, podpisanego w Tallinnie dnia 23 lutego 1937 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 10 listopada Nr 259 Rok 1937

Poz. 409. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości i Medalu Niepodległości.

z 11 listopada Nr 260 Rok 1937

Poz. 410. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 411. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 412. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 413. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 414. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 12 listopada Nr 261 Rok 1937

Poz. 415. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 listopada 1937 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 13 listopada Nr 262 Rok 1937

Poz. 416. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Zakłady Przemysłowe K. J. Witwicki — S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“.

z 15 listopada Nr 263 Rok 1937

Poz. 417. Uchwała Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1937 r. w sprawie dodatkowych kredytów na rok 1937/38.

Poz. 418. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 listopada 1937 roku o zmianie nazwy miejscowości „Nowydwór“ na „Nowy Dwór Bratiański“ w powiecie lubawskim, województwie pomorskim.

z 16 listopada Nr 264 Rok 1937

Poz. 419. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 8 listopada 1937 r., w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% Premiowej Pożyczki Dolarowej serii III.

z 17 listopada Nr 265 Rok 1937

Poz. 420. Zarządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 10 listopada 1937 r. w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia

Wyższej Użyteczności „Polski Biały Krzyż“ od podatku od nieruchomości i od lokali.

z 18 listopada Nr 266 Rok 1937

III. Inne wydawnictwa.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu

Nr 10 z dn. 20 kwietnia 1937 r.

Poz. 352.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 16 kwietnia 1937 r. L. D. III. 5604/4/37 w sprawie zamknięcia ksiąg bierczych podatku gruntowego za okres 1936/37.

Do

wszystkich urzędów skarbowych w okręgu Izb Skarbowych: Białostockiej, Brzeskiej, Grudziądzkiej, Kieleckiej, Lubelskiej, Łódzkiej, Łuckiej, Nowogródzkiej, Poznańskiej, Warszawskiej Grodzkiej i Okręgowej oraz Wileńskiej.

Nawiązując do okólnika z dnia 8 b. m. L. D. III. 5219/4/37 r., (rozesłanego bezpośrednio do urzędów skarbowych) i z dnia 27 lutego r. b. L. D. III. 2590/4/37 r., Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urzędy skarbowe, w miarę możności, jeszcze przed otrzymaniem egzemplarza Dz. U. R. P., zawierającego rozporządzenie Ministra Skarbu o wymiarze i poborze podatku gruntowego, przystąpiły do zamykania ksiąg bierczych podatku gruntowego za okres budżetowy 1936/37. Wobec bowiem przekazania zarządom gmin poboru podatku gruntowego od indywidualnych płatników, opłacających wymieniony podatek w wysokości do 110 zł (włącznie) zachodzi konieczna potrzeba jak najrychlejszego doręczenia zarządom gmin wykazu zaległości tego podatku z lat ubiegłych.

Po zamknięciu i uzgodnieniu kont, wszystkich płatników na obszarze danej gminy należy zaległości płatników omawianej wyżej kategorii wpisać, według lat, do specjalnego wykazu zatytułowanego: „Wykaz zaległości, podlegających zapisaniu na kontach płatników podatku gruntowego w księdze bierczej B. gminy . . . .“. Wykaz powyższy należy sporządzić w dwóch egzemplarzach.

Ogólną sumę zaległości na kontach wymienionych wyżej kategorii indywidualnych płatników ustalona w wykazie dla poszczególnej gminy (według lat) należy dodać do ewentualnej zaległości, obciążającej daną gminę **jako jednostkę zbiorową** i ogólną łączną sumę (według lat), zapisać jako zaległość początkową gminy w księdze bierczej A, założonej na okres budżetowy 1937/38, po czym obydwa egzemplarze wykazu przesłać zarządowi właściwej gminy celem zapisania zaległości na kontach płatników w księdze bierczej podatku gruntowego B. W piśmie, przy którym urząd prześle zarządowi gminy wykazy (w 2-ch egzemplarzach) należy zażądać, aby zarząd gminy na jednym egzemplarzu wykazu potwierdził jako odbiór i niezwłocznie zwrócił urzędowi skarbowemu. Potwierdzone wykazy ma kasa urzędu przechowywać w swych aktach jako dowód przekazania gminie zaległości poboru.

W związku z nadsyłaniem przez niektóre urzędy skarbowe zapotrzebowań na bardzo duże ilości druków dziennika specjalnego wzór N. 1, Ministerstwo Skarbu poleca wszystkim urzędom skarbowym, aby zgłaszały dodatkowe zapotrzebowanie na omawiane druki tylko w ilościach **koniecznie potrzebnych** na bieżący okres budżetowy.

Zarazem Ministerstwo zauważa, że druki dzienników specjalnych Nr 1 mają być dostarczone przez urzędy skarbowe jedynie i wyłącznie zarządom gmin.

ZASTĘPCA DYREKTORA DEPARTAMENTU:
(—) Zakrzewski.

Warszawa, dn. 16 kwietnia 1937 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym do wiadomości. Postanowienia dwóch ostatnich ustępów powyższego okólnika mają być ściśle przestrzegane przez urzędy skarbowe również w okręgach Izb Skarbowych Krakowskiej, Lwowskiej i Stanisławowskiej.

ZASTĘPCA DYREKTORA DEPARTAMENTU:
(—) Zakrzewski.

Nr 12 z dn. 5 maja 1937 r.

Poz. 405.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 kwietnia 1937 r. Nr D. V. 27337/3/37 w sprawie wymiaru podatku gruntowego za rok 1937.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich urzędów skarbowych.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego zostało ogłoszone w Nr 32 Dziennika Ustaw pod pozycją 250.

Wobec tego, że wymiar podatku w roku bieżącym z konieczności będzie opóźniony zachodzi potrzeba takiego zorganizowania prac, aby opóźnienie wymiaru nie przeciągało się i nie wpłynęło ujemnie na wpływy podatku. W tym celu Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

I. Z uwagi na to, że:

a) degresja będzie obliczona przy pierwszej racie, a więc wpływy od drobnych rolników z tytułu pierwszej raty będą wydatnie zmniejszone,

b) termin płatności pierwszej raty dla tej grupy zostanie przesunięty

— należy przede wszystkiem dokonać wymiaru podatku i założyć księgi biercze A dla płatników, dla których roczny wymiar, nie licząc dodatku samorządowego, wynosić będzie więcej niż 110 zł, tj. dla płatników, opłacających progresję.

II. W następnej fazie prac przystąpią urzędy skarbowe do wymiaru podatku dla pozostałych płatników, tj. opłacających rocznie podatku państwowego 110 i mniej złotych. Niezwłocznie po dokonaniu wymiaru należy przesłać zarządom gmin wyciągi z rejestrów wymiarowych, ponieważ muszą te zarządy śpiesznie założyć księgi biercze B z uwagi na poruczony gminom pobór podatku gruntowego od tej grupy płatników. Nie odnosi się to do urzędów skarbowych na obszarze b. zaboru austriackiego, które w roku 1937 będą obowiązane zamiast sporządzenia wyciągów z rejestrów wymiarowych założyć dla zarządów gmin księgi biercze B.

Urzędy skarbowe na obszarze b. Królestwa Polskiego na początku drugiej fazy prac powinny przede wszystkim zawiadomić zarządy gmin o wysokości podatku, przypadającego na podatkowe jednostki zbiorowe, w celu śpiesznego dokonania rozkładu podatku. Z tego powodu urzędy skarbowe powinny ciągle pozostawać w kontakcie z zarządami gmin, wyznaczać im terminy dla wykonania poszczególnych prac związanych z rozkładem oraz udzielać wyjaśnień i wskazówek.

III. Na obszarze województw wschodnich — po zapadnięciu uchwał komisyj repartycyjnych o ustaleniu na 1937 rok zasad rozkładu podatku—urzędy skarbowe przystąpią niezwłocznie do obliczenia podatku, zachowując tę samą kolejność prac, jaka wyżej została wskazana. Zwraca się przy tym urzędom skarbowym uwagę na konieczność szybkiego powołania komisyj repartycyjnych.

IV. Z mocy rozporządzenia nakazy płatnicze powinny być doręczane tylko płatnikom, opłacającym progresję i podatkowym jednostkom zbiorowym. Sposób zawiadomienia pozostałych płatników, tj. opłacających rocznie państwowego podatku gruntowego 110 i mniej złotych, został pozostawiony uznaniu dyrektora izby skarbowej (naczelnika wydziału skarbowego), działającego w porozumieniu z wojewodą. Ten sposób ujęcia danej sprawy w rozporządzeniu był konieczny ze względu na trudności jednolitego unormowania sprawy doręczania nakazów płatniczych w całym Państwie.

Zasadniczo nie było zamiarem Ministerstwa Skarbu, aby dotychczasowa praktyka została zmieniona. Jeżeli więc dotychczasowy sposób zawiadamiania płatników o wysokości podatku gruntowego nie powoduje szczególnych trudności i kosztów dla urzędów skarbowych, należy go utrzymać w dalszym ciągu.

V. Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że termin płatności pierwszej raty za 1937 rok — dla płatników, opłacających państwowego podatku gruntowego 110 i mniej złotych i dla wszystkich uczestników jednostek zbiorowych — będzie przesunięty do 30 czerwca 1937 roku.

Dla płatników, opłacających progresję, którym z mocy rozporządzenia będą doręczone nakazy płatnicze, termin płatności pierwszej raty nie będzie przesunięty, ponieważ, na mocy ogólnej zasady art. 97 § 4 ordynacji podatkowej, płatność pierwszej raty za 1937 r. dla tej grupy płatników upływać będzie z 30-ym dniem po doręczeniu nakazu płatniczego.

VI. Rozporządzenie zawiera przepisy o zaokrąglaniu powierzchni jednostek podatkowych, przeliczanych na hektary i ary. Celem ułatwienia prac urzędom skarbowym Ministerstwo Skarbu zezwala na obszarze **b. zaboru rosyjskiego** przy przeliczaniu powierzchni jednostek, których obszar nie był ustalony przez ścisłe pomiary, powierzchnię w hektarach i arach zaokrąglać do całych hektarów z korzyścią dla płatników, tj. w dół.

VII. Szczegółowe zarządzenia w sprawie prac działów (urzędów) katastralnych wydane będą przez Główną Komisję Klasyfikacyjną.

VIII. W końcu Ministerstwo Skarbu poleca izbom skarbowym przedłożyć do dnia 1 sierpnia 1937 roku sprawozdanie o stanie prac wymiarowych podatku gruntowego na dzień 15 lipca 1937 r., zawierające według urzędów: ilość dokonanych wymiarów i rozesłanych nakazów płatniczych oddzielnie dla jednostek indywidualnych i zbiorowych, kwotę wymierzonego podatku, ilość wymiarów zalegających dla jednostek indywidualnych i zbiorowych oraz przypuszczalną kwotę wymiaru.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

(—) Dr J. Lubowicki

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.